

ENTÄ JOS.....

Eihän nyt pitäisi jossitella, eihän?

Elämässä tapahtuu aivan liian paljon ja aivan liian nopeasti.

Eilen olimme ihanan lumisen ja oikean talvisen maiseman lumoissa, tänään emme enää sitä näe, sillä jotakin on tapahtunut – eikä mikään enää tunnu oikein todelliselta.

Mikään ei ole kuten haluaisimme, vaan kaikessa tekemisessämme tuntuu suru ja murhe.

Se suru pitää meitä vangittuina, koska he siellä vehmaiden tasankojen, upeiden kaupunkien ja iloisen kulttuurin keskellä asuvat ovat kokeneet sen kaikkein julmimman kohtalon.

Mikään näissä ihanien kinoksien keskellä ei enää olekaan kaikkein tärkeintä maailmassa.

Omat muistoni menneisyydestä tuovat mieleen uhkat ja pelot. Meille sodan kauhut kokeneille lähtemiset, itkut ja se ikuinen kaipuu hänestä, joka lähti ja palasi väsyneenä, tai hän ei palannutkaan, ovat vieläkin kuin avohaavat jossakin sisällä.

Entä jos .... entä jos tämä olisi tapahtunut nyt juuri meille, näiden iloisten päivien keskellä, kun juuri olemme irrottautuneet koko maailman laajuisesta sairaudesta.

Entä jos.... entä jos emme saisi tukea, apua, lohtua, emmekä voisi enää uskoa huomiseen.

Kuka meitä auttaisi, keneltä saisimme kannustavan viestin, rohkaisun jaksamiseen?

Entä jos .... entä jos vain luottaisimme toisiimme, olisiko siinä voimamme huomista kohti. Tarttaisimme toisiimme entistäkin tiukemmin ja näyttäisimme rohkeasti pelottomuutemme, vaikka vastassa olisivat voimat, jotka vain murskaavat, mutta eivät vie meiltä ihmisyyttämme.

Anna Liisa Tajasvuo

2.3.2022